

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

que instruit in deserto, in quibus *h*panit quinque millia hominum quinque panibus; & quatuor millia, septem; preter multitudinem mulierum & paruulorum: distribuens per manus Apostolorum singulis quantum opus fuerat, donec *l*amarentur & ita liberaliter ac profuse, vt altera vice *l*superfuerint duodecim *l*supra fragmentorum pleni; altera vero septem *l*spora. Perpendit autem Theodoretus, quod quamuis panis ille fuerit valde dulcis ac lapidus, tantaque esset manducantium multitudo: nullus tamen ausus fuerit aliquas reliquias sibi accipere, vt domum portaret. Quod insinuauit Christus Dominus noster, cum iussit Apostolos, c *l*colligere qua *l*superfuerant fragmenta, ne perirent, qua tamen non perierunt: si, qui manducauerant, ea collegissent, secumque tulissent. Quod Saluator noster ita constituit, vt in primis significaret: pauperes contentos esse debere ijs, qua gratis ipsis offeruntur; relinquētes quod superest Domino suo; nec sibi vsurpantes aliquid eius etiam modicum; Deinde, vt Religiosi, quorum sustentatio incumbit ipsi Christo per eorū Prælatos, intelligant; id solum se accipere debere, quod illi dederint: quod erit sufficiens ad eorum sustentationem: ac proinde non debere aliquid ex reliquijs accipere: quia illæ nec ipsorum sunt, nec ipsis conceditur, vt eis pro litu vtantur. Ad ipsos verò Prælatos spectat, reliquias colligere, ne pereant; & seruate distribuendas postea inter ipsos subditos, & alios pauperes. Et quemadmodum panes illi, quamuis pauci sufficētes fuerunt ad saturandos totos pauperes, propter ipsius Domini benedictionē; & quod ipse iussisset Apostolos, eos distribuere: ita debent Religiosi credere, mensuram moderatā, etiam in Religione habuerint seruantes perfectē votum paupertatis, sufficientem fore ad ipsorum solatium & saturitatem; quia mittitur cum benedictione CHRISTI; & eo ordine, quem ipse Prælati constituit. & impletur, quod scriptum est: *d oculis omnium in te sperant Domine, & tu das escam illorum in tempore opportuno: aperis tu manū tuam, & implet omne animal benedictione.*

§. 1.

§. 1. *S*ed quoniam huiusmodi res mortales vtiliores sunt, cum in eis descenditur ad magis particularia: aduertendū est, quod perfecta Religiosa paupertas quatuor has filias habeat: pauperem cibum, pauperē vestitū, lectum, & habitationē: ita vt Religiosus in singulis istis quatuor rebus contentus sit, si habeat quod necessariū est & cōueniens, abijciēs eū omni rigore quicquid superfluum & nimium est, habita ratione qualitatis ipsius, & modi viuēdi, quē ipsi Religio & institutum sectatur, & profiretur. Ad quod plurimū refert, vnūquodque bene cōsciū esse suæ necessitatis: ita vt neq; cupiditas, neq; sensualitas eum decipiāt: quia sunt insignes impostrices, finguntque necessitatem, vbi nulla est: & hoc titulo tegunt tāquam pallio quodam, quod pertinet potius ad indulgendum, & inanem honorem quærendum. Quod si quæras qua ra-

tione

b Mat. 14. 19
c. 15. 36.
c Ioan. 6. 11.

d Ps. 144. 15.

4. Filia Religiosæ
paupertatis

In matit. c.

44

>>

>>

>>

2. q. 167.

a 6.

*Ep. ad Ruff.**Monachum**2. q. 169.*

a 1.

1.

*Reg. 2. ex**Fufis.**Hom. 40. in**Euangelia.**a Act. 12. 21.**Epist. 42.**b Ro. 11. 13.**Serm. 2.**2. 2. q. 187. a.*

6.

tione deprehendere possis, quid tibi sit necessarium? Respondet prædicator S. Bonaventura his verbis: Quod magis intimè paupertatem dilexeris: ob exactiùs ac subtiliùs de tua necessitate iudicabis; illud autem necessarium tibi existimabis, sine quo non possis commodè vivere: quod ultra hoc tibi nec habere debes, nec petere, nec procurare; imò nec gratis oblatum accipere. Hæc S. Bonaventura cuius doctrina innititur illi amoris proprietati, quæ dilatat, extenditque terminos ac limites rei dilectæ. Nam quemadmodum amor proprius extendit, extollitque necessitates corporis, ut multa procuret preciosa & iucunda, quibus sibi prospiciat: ita vehemens sanctæ paupertatis amor extendit, quantum licet, eius effectus; & contra imminuit carnis necessitates: ut illa paucis rebus sit contenta. Præterea, si (quemadmodum S. Thomas ad hoc propositum ait) Religio est status penitentis, & contemptus humanæ gloriæ sectator: cum igitur cuique sit iuxta suum statum vivendum: æquum est, Religiosum propendere semper ad asperitatem & vilitatem in vestitu, lecto habitatione, ac cibo: quam exigit eius professio, quæ est penitentia; & hominis vitam suam contra mundi morem instituentis. Iuxta S. Hieronymi dictum: quod crassæ vestes indicium sint cordis animi; & vilis tunica, contemptus sæculi: ita tamen ne cor propter turbanescat; neque ipsius conuersatio & sermones contrarium prodant. Hinc ut vt in quatuor prædictis rebus tres excessus sint præscindendi, vt idem Sanctus, agens de vestibus, dixit.

PRIMVS excessus est rerum, quæ tantum sunt vsui propter externum honorem & pompam: ed quod quaratur inanis quædam ostentatio in excessu & rebus exquisitis pro mensa, aut vestibus, aut pro lecti ornata, cubiculi habitatione circa sedes, aut scamna, mensas, libros imagines, & similia: in quibus omnibus quaritur, quod est magis spectabile & curiosius. Quod, teste S. Basilio, valde recedit à præcipuo rerum huiusmodi fine & scopo; omnes enim illæ quatuor res in eum potissimum tendunt finem, vt vestræ necessitati prospiciant: non verò vt foveant vanitatem. Et vt S. Gregorius ait, nemo preciosas vestes quarit, nisi ob inanem gloriam, vt præ cæteris in honore habeatur: sicut euenit Herodi cuius vanitas in a regis reia regia in causa fuit, cur à vermicibus consumptus miserè expræret. Et quamvis aliqui (teste S. Bernardo) id exculent sententia illa Apostoli, b *ministerium meum honorificabo*, quasi velint munus & officium suum ita honorare reuerentiam tamen larua quædam est, qua volunt non officium sed propriam personam honorare. Verus enim officij honor & æstimatio non in eo consistit, vt æmulum habeat comitatum, vestes preciosas, ac domus ornamenta; sed in optimis moribus, & vitæ sanctitate: nam qui humilis esse cupit merito ostendere debet exteriùs. Nam, vt ait S. Dorotheus, & confirmat S. Thomas

Novi

Nota vestis curiosa & preciosa etiam inaduertenter gignit animum quendam vanum, erectum, & arrogansem: contra verò vestis humilis & pauper generat cor contritum & humiliatum. Cum autem libri propterea habeantur, vt vacetur studijs; imagines verò, vt excitent deuotionem: contra finem eorum est, quod Religiosus in eis exornandis ita excedat, vt hanc vtilitatem remoueat; & ipse magis vanus euadat, quam sapiens ac deuotus.

SECUNDVS excessus & superfluitas est rerum, quæ oblectationem tantum adferunt carni, dum delicia quæruntur, cum in nimia abundantia rerum comestibilium; aut vestium, lectique molliæ, & superfluis cellæ commoditatibus; eum in modum, quo de diuite Epulone dicitur, quod *cepulatur quotidie splendide, & indueretur purpura & bysso*: subtili enim bysso probebat suam sensualitatem; preciosa verò purpura etiam vanitatem. Nam (vt Sanctus Bernardus ait) molliia vestimenta, animi molliem indicant. Propterea enim Christus Dominus noster dixit: *Qui mollihus vestiuntur, in domibus Regum esse*. in quorum aulis non solet esse vsui, nisi quod sensualitatem foueat, & vanitatem. At in domo Regis cælestis omnia debent pauperitatem, asperitatem, & humilitatem redolere: vt, qui in ea habitat, contentus sit quod Apostolus faciebat) *si e habeat alimenta, & quibus tegatur*, alimenta scilicet necessaria ad vitam sustentandam; & vestimenta conuenientia, quibus tegatur nuditas corporis, & ab iniurijs temporis defendatur. Ad quod si vestis simplex sufficit: non debet accipi duplicata. Nam CHRIS TVS Dominus discipulos suos instruebat, dicens: *ne acciperent peram in via, neque calceamenta, neque virgam*. voluit enim eis dicere: vt omnia superfluis reiectis: contenti essent necessarijs. Ex quo Sanctus Basilius docuit: (& ex eo accepit Cassianus) illam vestem Religioso esse maximè usitandam, quæ omni tempore seruire ei posset hyeme & æstate; die ac nocte; domi & foris; & in omnem finem ad quem illa dirigitur: hoc est, ad nuditatem regendam; ad defendendum à seueritate frigoris, & ad ornatum, personam decentem & conuenientem; ita vt non sapiat vanitatem; sed accommodet sese ad Communitatis consuetudinem in quatuor prædictis rebus: non querendo exceptiones, aut specialia priuilegia, nisi apertæ necessitatis titulo: omnes enim singularitates, quæ necessitati non innituntur, magna adferunt incommoda: vt supra de cibo est dictum. Quo ad cellam autem, felix esse Religiosus, qui tali contentus esset, qualem quædam matrona fieri curauit pro Eliseo Propheta aptans illam iuxta Sancti ipsius Prophetae desiderium: *faciamus, inquit, cœnaculum paruum, & ponamus ei in eo lectulum, & mensam, & sellam, & candelabrum*. Illud cœnaculum putabat illa sufficere pro sustentatore paupertatis.

2.

c Luc. 16. 19

Apol. ad
Guilhelmū.
d Mat. 31. 8.

e Tim. 6. 8

f Mat. 10. 10

Regul. 22. ex
Fuss.
Libro. 1. c. 3
S. Ber. serm.
3. in canl.

g 2. Reg. 4.
o

Tom. 3.

Nnn

TER

TERTIVS excessus est in cura, & solitudine acquirendi superflua in rebus prædictis, aut eas conservandi. quæ solitudo ordinariè coniungitur cum ipsis rebus: nec alium usum habet, quàm ut cor torqueat, & cruciet: animæ verò pacem auferat. Quamobrem dixit Christus Dominus noster: *h nolite solliciti esse in crastinum: crastinus enim dies sollicitus erit sibi ipse: etiam si nihil superflui illi addatur, quod ad hodiernum diem non spectat.* Cum ergo diuina providètia in se recipiat prospicere nobis de vestitura, sic prospicit i *lilis*; nosque quotidie alere, sicut *pascit volatilia cali*; quæ eisdem incredulitas ac diffidentia: ut oneremus nos nimis curis eius, quod eraturum est; cum omne nimium & superfluum conuertendum sit in vermes & cruciatum? quemadmodum de *k manna* dicebamus, quod increduli *diem sequentem servabant*. Denique, cum votum paupertatis edamus, ut ex omnibus terrenas exuamus: contra eius finem erit: si nos oneremus superfluis, & curis quæ cum illis coniunguntur. Quod si paupertas (ait S. Bernardus) ala est ad volandum ad res cœlestes: quid aliud est eam rebus superfluis cum anxia solitudine affigere: nisi tantum luti alæ apponere & alligare: ut non possit cum illa volari? exuas illam itaque ab omni eo, quod superfluum est: ut magna cum celeritate ad locum volet suæ quietis.

§. 2.

SED adhuc Religiosa paupertas debet esse perfectior. nam non solum superflua abijcere, & necessarijs tantum contenta esse debet; sed in ipsismet necessarijs, merito sese adstringet, & contrahet: cupiens, quod non est, aliquem defectum sustinere in quo perfecta paupertas exerceatur. Ad hunc itaque gradum duo spectant: *Primum*, ut necessitatis limites non extendantur, sed coarctentur. Natura enim, quoniam appetit multum, ita persuadet, se multis indigere: cum in rei veritate possit paucioribus aciescere; Estque magna felicitas posse illi paucis satisfacere: siquidem (ut beatus Augustinus dixit) feliciores illi sunt; qui sunt etiam fortiores, ad vitam paucioribus transigendam: & qui paucis est contentus, paucis etiam viuere potest. Quamobrem S. Bonaventura dixit: esse quædam horrea cupiditatis & quædam necessitatis: & illa esse valde ampla, nec unquam repleri: nisi cupidos dicere, quod Evangelicus ille diues: *a destrua horrea tua: & misericordiam faciam & illic congregabo omnia mea*; Horrea verò necessitatis, angusta sunt: paucisque replentur. Quare qui cupiditatem suam bene mortificatam habent, paucis admodum saturantur, & contenti viuunt.

ALTERVM quòd ad hunc paupertatis gradum spectat, est cupere defectum aliquem pati etiam in necessarijs, sicut pauperes non raro patimur.

h Mat. 6. 34

i Supr. vers. 29.

k Exo. 16. 20

Serm. 4. de aduers.

In Regula.

Proces. 6. Relig. c. 31.

a Luc. 12. 18.